

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шматоваленка Павла Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів пункту 1 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
20 липня 2021 року
№ 103-2(II)/2021

Справа № 3-110/2021(252/21)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шматоваленка Павла Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів пункту 1 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Шматоваленко Павло Борисович як суб'єкт права на конституційну скаргу (далі – Заявник) повторно – у розумінні припису абзацу другого

частини третьої статті 57 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/252 від 29 червня 2021 року) визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), приписи пункту 1 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до пункту 1 частини шостої статті 19 Кодексу для цілей Кодексу малозначними справами є „справи, у яких ціна позову не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб“.

Згідно з пунктом 2 частини третьої статті 389 Кодексу не підлягають касаційному оскарженню „судові рішення у малозначних справах та у справах з ціною позову, що не перевищує двохсот п’ятдесяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, крім випадків, якщо:

а) касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики;

б) особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до цього Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи;

в) справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу;

г) суд першої інстанції відніс справу до категорії малозначних помилково“.

На думку Заявника, оспорювані приписи Кодексу не відповідають приписам статей 3, 8, 22, частини першої статті 64, частини першої, пунктів 1, 7, 8 частини другої статті 129, частини першої статті 152 Конституції України.

Заявник, зокрема, стверджує, що „Верховний Суд України розглядає справи виключно за сумами в чверть мільйона і вище, а права людини, якщо сума нижче ущемлені. Людина залишається винною у справі і не має права на об’єктивний розгляд справи Верховного суду“. Заявник вважає, що „конституція [йому] дає повне право звертатися за допомогою до держави без обмеження“,

„сума позову не має значення перед Конституцією України і судом для захисту громадян, що зобов’язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк“.

Обґрунтовуючи свою позицію, Заявник цитує приписи Конституції України, Кодексу, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (далі – Конвенція) та посилається на судові рішення, ухвалені в його справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає таке.

2.1. Ізмаїльський міськрайонний суд Одеської області заочним рішенням від 2 лютого 2012 року задовольнив позов Публічного акціонерного товариства «Комерційний банк „Надра“» (далі – Банк) про стягнення із Заявника заборгованості за кредитним договором.

Заявник подав заяву про перегляд зазначеного заочного рішення суду.

Ізмаїльський міськрайонний суд Одеської області ухвалою від 20 листопада 2013 року заяву про перегляд заочного рішення задовольнив, заочне рішення від 2 лютого 2012 року скасував та 12 березня 2019 року ухвалив нове рішення, яким позовні вимоги Банку до Заявника про стягнення заборгованості за кредитним договором задовольнив частково.

2.2. Одеський апеляційний суд постановою від 11 грудня 2020 року рішення Ізмаїльського міськрайонного суду Одеської області від 12 березня 2019 року залишив без змін, а апеляційну скаргу Заявника – без задоволення.

2.3. Верховний Суд у складі колегії суддів Третьої судової палати Касаційного цивільного суду ухвалою від 21 січня 2021 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Заявника, відмовив Заявникові у відкритті касаційного провадження за його касаційною скаргою.

Застосувавши приписи пункту 1 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу, суд касаційної інстанції, зокрема, зазначив, що Заявник „подав касаційну скаргу на судові рішення у малозначній справі, які не підлягають касаційному оскарженню, випадків, передбачених пунктом 2 частини третьої статті 389 ЦПК України, не встановлено“, „критерій винятковості справи для скаржника носить суб’єктивне значення, а доводи скарги з цього приводу зводяться до незгоди з результатом розгляду справи, що не є безумовною підставою для касаційного перегляду судових рішень, ухвален[их] в малозначній справі“.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб’єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Аналіз змісту конституційної скарги свідчить, що, обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності оспорюваних приписів Кодексу, Заявник обмежився цитуванням Конституції України, Конвенції та висловив незгоду з судовими рішеннями, ухваленими в його справі. Зазначене не може вважатись обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України приписів пункту 1 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу.

Отже, Заявник не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у

відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шматоваленка Павла Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів пункту 1 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**